

VALVOJA

Novellikokoelma

JARI POLUS

Novellikokoelma

Valvoja

Jari Polus

VALVOJA

© 2025 Jari Polus

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN 978-952-80-5363-7

SISÄLLYS

Ensimmäinen näytös:

Aurinko ja sen valo

Miten ne kehtasivatkin luulla, että hänen ja ukon satumainen avioliitto olisi jo päättynyt!

Linna	9
Aviomiehiä ja luksusta	28
Saikku	47
Sotasankari	61

Mikä häiriö lapset olivatkaan!

Pandemia	74
Rakkimus ja Äitilaama	90
Tohtori Salmi, crack-huora	109
Nuori Werther	125

Lapsi vain koikkelehti iloisena läpi kuoleman porttien kohti Vlad Seivästäjän asumusta.

Vallan turmelus	135
Kolmen kerroksen väkeä	155
Helvetti sentään	176
Oikeus ja sen palvelijat	194

Olet aina niin fanaattinen kaikessa mihin ryhdyt.

Nurmikkovahti	205
Missy Sippy	216
Petrolikuriiri	229
Junassa halki Australian	242

Toinen näytös:

Kuu ja sen valo

Eksyttäminen on sitä mitä he tekevät, mutta vedenpitäviä valheet eivät ole.

Satu kuolleiden valtakunnasta	262
Luuranko kaapissa	286
Fredrik	296
Pakana	311

Lokit huusivat pimeyteen, joka tuntui vyöryvän meren suunnalta.

Aamu, päivä ja yö	325
Sabotööri.....	341
Saari	353
Lasijoutsen.....	366
Junnufutismatsi	375

Ulkona planeetta näytti pienemmältä, kuin etäisyys siihen olisi kasvanut.

Nora	385
Ukkosen lapset	404
Vampyyri	416
Keltainen planeetta yötaivaalla	424

Tämä maailma ei ole kotimme, vaan työmme.

Nukentekijän poika.....	437
Lähde	451
Vanha taival.....	476
Yö on niin suuri	506

Ensimmäinen näytös:
Aurinko ja sen valo

Miten ne kehtasivatkin luulla,
että hänen ja ukon satumainen
avioliitto olisi jo päättynyt!

LINNA

– Toivon todella, että joku teistä kolmesta ottaa tämän nyt ainutkertaisesti tarjolla olevan, mikäli sallitte pienen suureellisuuden: tämän mahtavan roihuavan soihdun linnanoppaan työhön, kantaa sitä kuin pyhyden kynttilää pimeydessä, tuoden ainokaisille valon lapsille sanan Kreivi von Pippelshofenin ylivertauudesta sekä hänen kotinsa sanoinkuvaamattomasta arvokkuudesta.

Kreivi puhui aulassa kököttävälle epätietoiselle toiveikkaalle kolmikolle saavuttuaan kivenhoitoiseen aulaan neljäkymmentä minuuttia myöhässä välittämättä pahoitella asiaa. – Olen Kreivi Ludwig von Pippelshofen, hän jatkoi. – Olette kuulleet minusta. En viitsisi loputtomiin haastatella hakijoita, joten skarpattaa, pistäkää parastanne ja tehkää vaikutus. Vaikutuksen teette olemalla joku muu kuin oma itsenne. Tämän voin kertoa ulkomuotojenne perusteella.

Hakijoita oli pahaiset kolme, kaksi naista ja yksi mies, joista kukaan ei hohtanut arvokasta aatelistaa auraa, mutta nyky maailmassa aatelistet joutuivat sietämään kaikenlaista rahvasta tiluksillaan.

– Tämä ainutlaatuinen ympäristö on rahvaan suuri unelma, nämä jumalaiset mukulakivikadut kuin taivas ja aatelinen sääty teidän isäntänne. Voitte puhutella minua ”teidän korkeudeksenne”.

Valkea peruukki päässään, punainen takki ja polvihousut valkeine sukkineen yllään kreivi ojensi kiiltävien rihkamasormusten pullistamat pehmeät sormensa suudeltavaksi, mutta kukaan paikallaolijoista ei ymmärtänyt niin tehdä toljottivat vain kuin apinat huvipuiston vääristävää peiliä. Seistään hetken kivettyneenä paikallaan odottaen jotain merkkiä orastavasta ymmärryksestä, hän kääntyi nyreissänsä ja viittoi hakijat mukaansa.

– Olette parhaista parhaat. Hakemuksenne nousivat kärkeen haussa, siksi olette täällä. Toivon syvästi, etten joudu pettymään. Nyt, esittäytykää tekin, niin saan kuulla keiden kanssa olen tekemisissä. Toki hakemuksenne on luettu, mutta sen teki, tuota, juuri parhaillaan lomaileva erikoissihteerini Liechtensteinin varakonsulin

toimistossa. Sana sieltä kiiri kellojen soidessa, että sadoista hakijoista vain teidät on valittu jatkoon ja himoittu taivaspaikka on teille avoinna, ainutkertainen tilaisuus, jota ei kannata heittää hukkaan. Elämäenne suunta voi muuttua joksikin, mitä ette olisi kuunaan voinut odottaa tai unelmoida, ymmärrätte tämän. Jos ette, opetelkaa ymmärtämään.

Kiharapäinen leveäharteinen vaalea mies viikset nenäkarvojensa alla kertoi nimekseen Jorma Käsiräkki. Hän kertoi toimineensa kymmenen vuotta liikunnanopettajana yläkoulussa ja arvosti sporttista elämäntapaa.

– Se selittää verkkarit, luoja sentään, Kreivi totesi kuin itselleen pitäen kuitenkin huolen, että piikki kuultiin. Menikö piikki perille ja kuinka syväälle, jäi epäselväksi.

Mies alkoi jostain syystä kertoa:

– Kun vaatteet ovat mukavat, niin voi liikkua vapaasti. Päästään hikeen. Nostellaan puntteja yhdessä, korkeus, kun saadaan virallinen osuus päätökseen.

Kreivi nieleskeli ja pyyhkäisi otsaansa, jonka puuteri tarttui hänen valkoisiin hansikkaisiinsa, jotka hän oli pukeutunut hetki sitten mutistuaan jotakin Etelämantereen pingviineistä.

– Sitten?

Naiset katsahtivat toisiinsa ja nuorempi heistä, pisamainen ja tikkulaiha kertoi silminnähdessä jännittyneenä nimekseen Wilma Puputti, ja että hän oli tanssija, tykkäsi piirtämisestä ja pelkäsi esiintymistä.

– Tärkeintä on ilo, ja se minkä voi antaa muille. Kun muut nauttivat minusta, se poistaa kuumeilut, eikä flunssaa tule. Syön toki kii-vejäkin varmuuden vuoksi. Lempiväriini on, yllättäen ehkä, okra.

– Okra. Mikä yllätys. Okra ja haaremihousunne kertovat, että olette luultavasti helppo, mieleen painumaton tapaus, Kreivi sanoi. – Avunne lienevät juuri oikeanlaiset ja sopivat palveluvirkaan, mikäli Shaahilta kysytään. Mutta Shaahi ei asu täällä.

Nuori kirkassilmäinen Wilma ei näyttänyt olevan Kreivin ilkeilystä moksiskaan, näytti miettivän kovasti mitä vastata, mutta vaiken. Kreivi uskoi piikin tuntuneen jossain, vaikkei sitä ulospäin nähnytkään ja hän hykerteli hetken mielissään.

Toinen nainen hehkui goottilaissävytteisenä purppurassa ja same-tissa røyhelöhameineen, pyöreine silmälasineen ja valkoisine meik-

keineen. Nainen hymyili väkinäisesti kuin hymyily tuottaisi hänelle henkistä tuskaa, ojensi kätensä, mihin Kreivi ei tarttunut. Eivätpä nuokaan tolvanat tajunneet protokollaa seurata, miksi hän kätteleisi myöskään kuten rahvas; Pitäisi sen verran ottaa selvää, että tiedetään miten toimia, kun tavataan suurmiehiä. Työvoimatoimistolle oli laadittava tiukkasanaanainen valitus, vaadittava uusi pätevämpi virkailija hoitamaan asioita. Nainen veti kätensä pois nopeasti kuin anteeksipyytäen, yhä hymyillen ja sanoi:

– Olen Retisia de Käsämä, maagikko. Taikomukseni ovat hyvät, teidän korkeutenne.

Kreivi ilahtui, nainen oli kuitenkin kehityskelpoinen typerästä sanaleikistä huolimatta ja saattoi sittenkin olla jotakuinkin sopiva hänen linnaansa ottamaan vastaan turistit, joita hän joutuisi vastentahtoisesti sietämään. Maagikko ammattina ei tehnyt Kreiviin vaikutusta, mutta nainen tuskin harrasti liikuntaa, mikä oli iso plussa. Liikkamaikka puolestaan ihmetytti Kreiviä; Hän tiesi jo nyt: tyyppi olisi oikea maanvaiva. Miksi kukaan haluaisi ”päästä hieken”?

– Hyvä. Kerron teille nyt hieman taustoista liittyen siihen miksi olette täällä.

Kreivi viittoi jälleen kolmikon seuraamaan itseään ikkunattoomaan käytävään, jossa sähkövalot paloivat himmeinä jättäen kiviset kosteat nurkat hämäräksi ja pelottaviksi. Lattioiden punervat matot näyttivät puhki kuluneilta, mitä ne olivatkin vuosisatojen ja satojen tuhansien askelten kantamisen jälkeen. Jorma hölkkäsi ensin vierellä sitten spurttasi, pysähtyi jonnekin etäisyyden päähän näkyen harmaana hahmona, sitten hän juoksi takaisin, pysähtyi jääden juoksemaan paikallaan haisten hieltä.

– Tällein pääsee hieken, hän sanoi. Kokeilkaa tekin, se virkistää mieltä ja kehoa. Ei elämässä ole mieltä, jos ei ole hiki.

Kreivi katsoi miestä murhaavasti, mutta ei sanonut mitään.

Luksuksen täytyy sijaita asuinkammioissa, Retisia de Käsämä ajatteli ihmeissään katsellessaan melkoisen askeettista ja kylmää asumusta ja sen loputonta hyytävää käytävää, missä saattoi lymytä mitä lie hirviöitä, karpäsiä, koppakuoriaisia ja hyi, toukkia, jotka odottivat kieli pitkällä pääsyä hänen huolellisesti asettelemaansa kampaukseen imemään verta hänen kauniinvalkeasta goottilaisesta skalpistaan. Täitä, luteita, kirppuja, hui kauhistus, hän ajatteli ahdistuneena. Wilma taas ei ajatellut mitään, käveli vain kirkkain sil-

min jännittyneenä tärysten ja odottavaisena, sydän pamppaillen, katsoen Kreiviä ylöspäin, sillä hän ei ollut koskaan ennen tavannut aatelista; Alaluokilla oli joskus ollut poika nimeltä Aapelinen, jota kutsuttiin nimellä Aatelinen, joka oli kaivanut napaansa, ja jonka lempiväri oli ollut sininen, mutta se ei ollut sama asia. Hänen oli py-
syttävä yhtä skarppina kuin tähän asti, kuten Kreivi oli hyväntahtoi-
sesti kehottanut, siten hän saisi unelmiensa työpaikan.

Kreivi huitoi vimmatusti kertoessaan taustoja samalla kun he kä-
velivät käytävää, joka vaikutti hieman keskivertoa viihtyisämmältä
tyrmältä.

– Liechtensteinin varakonsulin kanslia on luvannut ylläpitää asu-
mustani kulttuurihistoriallisista syistä. Ja, jos saan lisätä, se on erin-
omainen syy, sillä linnani, vaikka onkin kotini ja on ollut suvullani
aina, on kulttuurihistoriallisen kallis ylläpitää. Joten. Jos minulle tar-
jotaan paljon rahaa, en ole teitä pyhempi, vaan otan sen vastaan.
Siihen kuitenkin liittyy ehto: linnan on oltava avoinna turisteille. Te,
toivon mukaan ymmärrätte, että olette hakeneet turistioppaaksi
minun linnaani. Minun kotiini.

Kreivi seisahtui hetkeksi kääntyen opashakijoita kohti kädet levi-
tettyinä ja jatkoi:

– Kaikkien tilojen ei tarvitse olla avoinna turisteille, sillä minä
asun täällä ja minullakin on oikeus yksityisyyteen, ymmärrätte tä-
män, tässäkin en ole teitä kummempi. Mutta on asioita, joita et-
te ymmärrä aatellisen elämästä, ettekä tule koskaan ymmärtämään-
kään. Joten pitäkää tyhmät kysymykset ominanne. Sopimuksessa ei
lue, että kaikkien pitää päästä kaikkialle. Joten. Nämä käytävät ja
tietyt paikat linnasta ovat avoinna, mutta tietyt paikat eivät. Ym-
märrätte tämän?

Jorma pisti kättä lippaan hönkäillessään hengästyneenä, Wilma
kuiskasi "joo" silmät pyöreinä ja Retisia nyökkäsi katsellen kuumei-
sesti ympärilleen hämähäkkien varalta. Kreivi kääntyi pois heistä ja
jatkoi matkaa puhuen:

– Palkanmaksaja on museovirasto. Joten, jos ja kun teillä tulee kii-
re valittaa palkkanne pienuutta, ja teille tulee, sen voin luvata, niin
älkää luojan tähden tulko minulle siitä valittamaan, vaan soittakaa
amanuenssille. Palkka on pieni, syyttäkää amanuenssia. Hän sertifioi
kaiken minkä saa käsiinsä. Sietämätön nainen. Katsokaa ilmoitus-
taululta hänen numeronsa, jos mieli tekee alkaa vonkaamaan lisää

liksaa, kuten kaltaisenne asian luultavasti muotoilisivat.

Jorma lopetti juoksentelun saaden hönkällytä "nyt tarvitaan happea, hyvä treeni, hyvä treeni", hölkkäilijään totaalisen kyllästyneen kreivin johtaessa kolmikon suureen korkeakattoiseen huoneeseen, jonka kupolimaiseen kattoon oli rakennettu hirsistä suuri tähtimäinen koristekuvio, jossa seinustalla jökötti tulisia, jossa hohkasi kuuma mehevä hiillos ja joistain kohdin uupui lattialankkuja. Keskellä lattiaa seiso i kuppainen termiitinsyömä antiikkinen pöytäryhmä lukuisine tuoleineen kulahtaneen maton päällä, ja takan äärellä kauhtunut kankainen nojatuoli kutsui istumaan ainokaiseen ihanaan lämpöön, josta niin kovin viluiset naiset tahtoivat osansa ja menivätkin lämmittelemään keskustellen erämaanuoatioista ja makkaranpaistosta. Retisia kertoi pelkäävänsä hyttsysiä, eikä viihtynyt ulkosalla, mitä Wilma pahoitteli ja pyrki rohkaisemaan kuitenkin ulkoiluun, sillä raitis ilma teki hyvää, niin hänellekin oli kerrottu. Naiset kutsuivat Jormaakin lämmittelemään, mutta tämä valitteli kuumuutta, oli niin hikikin. Hän alkoi venytellä piukkoja pakaroitetaan ulvoen ehkä kivusta, ehkä nautinnosta tai oikeastaan luultavasti sekä kivusta että nautinnosta, sillä miehän oli ilmiselvä masokisti, oli Kreivi todennut ärtyneenä.

– Äääähhhh... on se jumissa, Jorma virkkoi läimäyttäen itseään takamukselle. – Hyvä perä, hyvä perä! Taistele, taistele! Hei, kaikki, haarahyppy, haarahyppy!

Jorma ponnisti pystyyn ja alkoi kreivin kauhaksi pomppia haarahyppyjä vaatien kaikkia mukaan.

– Tämä on ainoa liike, jota kukaan voisi ikinä tarvita! Tehkää, tehkää, tehkää, ukko huusi innoissaan.

Wilma alkoi hyppiä Retisian seisossa vaivaantuneena vieressä, mutta Wilman kannustuksesta hänkin alkoi tehdä hyppyjä osoittan olematonta notkeutta ja huonoa kuntoa hengästyen välittömästi.

– Tämä ainutlaatuinen liike, ihmiskunnan suurin keksintö, venyttää haaroja, kiinteyttää lihaksia, kehittää keuhkoja, kirkastaa mielen, kehittää vatsaa, rasva sulaa, sulaa, näin, yksi kaksi kolme, hop hop hop! Tätä on liikunnan riemu! Katse eteenpäin ja hymyä huuleen! Kas näin nousee puntti, kas puntti nousee näin! Pumpatkaa rautaa, se tekee teistä kauniin ja vetävän tiukkapyllyn, hei mimmit ja savukat, lusikalla annetaan, kauhalla otetaan! Tämä kehittää

olkapäitä, jaksatte kantaa taakkoja, ja ei olla mursuja, ei tule kyttyrää selkään kuten dromedaarilla, ei tykätä kyttyrää, Kreivi, älkää olko square, nyt mukaan, yksi kaksi kolme!

Kreivi teki vastentahtoisesti muutaman haarahypyn, lopetti ja ärjäisi:

– Josko jatkaisimme kierrosta! Lopettakaa!

Wilma säikähti Kreivin ärtymystä ja lopetti siihen paikkaan jäädän seisomaan tönkkönä ja säikähtäneen näköisenä. Retisia lopetti mielihyvin ja Jorma valitteli:

– Kreivi ei nyt tainnut päästä hieken, vai kostuiko peruukki otsalta, eikä ollutkin virkistävää, mitä sanotte?

Wilma myönteli, katsahti sitten Kreiviin, oliko tämä yhä vihainen, muiden seistessä vaiti ja Kreivi huitaisi kädellään ilmaa julistaen kovaan ääneen:

– Tähän huoneeseen turistit voivat tulla. Täällä he saavat paistella kehoja ja huokeita B-luokan grillimakkaroitansa ja istuskella linnani tulen loimussa, kuluttaa mattojeni ja latioitani ja jättää jälkeensä pähkinöiden kuoria ja likaisia kengänjälkiä. Tämä huone on Kreivin pienempi sali. Työhön valitulle annetaan museoviraston laatima esite, josta hän voi sitten lukea taustatietoa ja historiaa, mitä kaikkia suuria päätöksiä esi-isäni ovat tehneet tässä nimenomaisessa suurmiesten huoneessa ja kertoa niistä sopuleille, jotka tänne tahtovat nauttimaan paremman elämän ihmeestä ja kokea oma alhaisuutensa suhteessa tämän suuren maamerkin sekä sen ainutlaatuisien asukkaiden ylhäisyyteen.

Jorma ähisi vaikeana ja valitteli polveaan ähkien miten kipeä se oli. Retisia kertoi osaavansa parantaa vaivoja taikuudellaan, kysyi tahtoiko Jorma parantua, mihin tämä vastasi tahtovansa, jolloin Retisia sylkäisi klimpit kumpaankin kämmeneensä, läimäytti Jormaa yhtäaikaisesti molemmille poskille niin, että kuului voimakas "läts".

– Nyt olet virkeä! Puolen vuoden sisällä on polvesi kunnossa tällä hoidolla, Retisia sanoi ja alkoi kättää maksua palveluksistaan.

Hämmentynyt Jorma kaiveli vaistomaisesti lompakkoaan, jolloin Retisia ilmoitti, että hän ottaa palkaksi mieluiten ginsengiä.

– Raha ei merkitse minulle mitään.

Jorma toljotti tyhjyyteen ja mietti pitkään mistä saisi ginsengiä tai mitä se ylipäänsä oli.

– Jäät velkaa, Retisia totesi kuin faktana kuulostaen ärtyneeltä ja

läimäytti miestä uudestaan molemmille poskille.

– Ginsengillä on oma merkityksensä: minulle se kulkee nimellä kaikkivoipa rohto, se on taikuuteni suuri ydin. Se ja valkosipuli.

– Eikö vitonen nyt kuitenkin kävisi maksuksi, Jorma kysyi, mihin Retisia vastasi:

– Otin jo tililtäsi, ojentaen Jormalle takaisin tämän pankkikortin, joka kysyi päätään raapien:

– Miten sait pankkikorttini?

– Olen maagikko.

– Paljonko otit?

– Sopivasti.

– Saisinko kuitin?

Kreivi katseli vierestä huvittuneena hykerrellen mielessään tämän "maagikon" suurille kyvyille: maksupääte mukana tissiliiveissä! Taskuvaras röyhelöhameessa, tissiliiveissä ja korsetissa, ei huono. Ja ginsengiä! Mitä terveellistä roskaa! Mutta naisessa oli ainesta; Hän olisi itsekin tahtonut läimäyttää hölkkä-haarahyppy-tomppe-
lia jo monta kertaa.

– Josko jatkaisimme seuraavaan huoneeseen, Kreivi keskeytti nokkapokan ja potentiaalisen fyysisen yhteenoton tuntien inhonse-
kaista kammoa kaikkea ruumiillisuutta kohtaan. Wilma puolestaan tunsi epämukavaa oloa jännitteistä ihmisten välillä ja hengitteli sy-
vään saadakseensa hetkellisesti karanneen sykkeensä laskemaan.

– Ahdistavaa, hän mumisi hiljakseen.

Seinäkellon pauhatessa viidesti, kuten sen velvollisuuksiin kuului, nelikko siirtyi aulaan, laskeutuen portaat syvälle maan alle, missä lemusi ummehtuneelle maakellarille, missä limaiset kiviseinät suorastaan valuivat kosteutta, ja missä ei ollut minkäänlaisia valo-
ja, kunnes Kreivi poimi pienestä puisesta hyllystä myrskylyhdyn, jonka lasissa oli leveä särö. Sytytettyään myrskylyhdyn pitkällä tulitikulla, Kreivi jatkoi laskeutumista yhä syvemmälle maan poveen kantaen ainokaista valopistettä mukanaan. Askeleet kopsuivat ja kaiku moninkertaisti ne kuin portaita olisi laskeutumassa kymmenien ihmisten ryhmä. Hengitys höyrysi kuin kuuma vastakaadettu tee ja kylmä iski vasten kasvoja, nuollen nenää, sormia ja varpaita. Retisia tunsi jo syvää kammoa, ajatellen rottien huutoa, peläten saavansa ahdistuskohtauksen, sillä pimeys vaani joka puolella, eikä voinut tietää mitä siellä saattoi heitä odottaa. Kreivi pysyi vaiti, vain askeleet

kopisivat. Edes Jorma ei hölkännyt, vaan askelsi sävyisästi muiden mukana ilmeettömänä ainoana, jota ei huolettanut, ja joka ei pelännyt pimeitä kellareita. Retisia pyyhki niskaansa ja pörrötti hiuksiaan tiputtaakseen sieltä mahdolliset hämähäkit ja luteet. Hänen kehonsa alkoi kutista kauttaaltaan ja hän tunsu syvää tarvetta repiä pois vaatteensa ja raaputtaa itseään joka puolelta. Hän vakuutteli itselleen, ettei tässä maailmankolkassa esiinny tarantelloja. Siltikään hän ei saanut ajatusta karistettua.

– Yksi tärkeimmistä tehtävistänne, kun tulette valituksi, on markkinoida perustamaani tunnelmallista tilaussaunaa, jota mitä luultavimmin ette havainneet tänne tullessanne, puinen rakennus lammen rannalla, missä neidot kylpevät vapaasti ilman häiriöitä. Se on piilossa, jotta kävijöillä olisi täysi yksityisyys. Sauna on todellakin tarkoitettu vain naisille ja sen hinta on vaihteleva.

Kreivin ääni kaikui pimeässä jokseenkin virkistyneen oloisena kuin pimeys, lyhty ja kylmyys elähdyttäisivät häntä.

– Teidän tulee osata laskea hinta kullekin kävijälle. Tämä on tärkein tehtävänne ja valvon sen toteutumista henkilökohtaisesti ja vaadin paneutumista tähän tehtävään vaivoja säästämättä. Kaikki, toistan, kaikki muu on toissijaista. Turistit haahuilkoot ja eksykööt, sillä ei ole niin väliä, mutta saunaliikenteen on toimittava.

Portaat päättyivät jälleen yhteen hyttävään pimeään käytävään mihin lie katakombeihin ja Kreivi jatkoi puhumista vielä aiempaa innokkaampana kuin lempiaiheestaan:

– Kuten jo totesin, se on tilaussauna naisille, vain naisille ja sen varaushinta muodostuu henkilön painon mukaan. Ensinnäkin 80 kiloa on minimi, ehdoton minimi. Sen alle ei myydä. Alennus määräytyy painon mukaan, mitä korkeampi paino on, sitä suurempi on alennus. Mikäli henkilö painaa yli 150 kiloa, pääsee hän maksutta saunomaan, uimaan lampeen ja riisuutumaan. Alennusprosentin laskukaavan toimitan valitulle linnaoppaalle, kun on sen aika. Kaava on yksinkertainen, mutta mikäli saitte matikasta reput, niin... paskaako sillä on väliä! Kaava on yksinkertainen! Pölkkyäkin osaa sen laskea.

He saapuivat homeisen puusta tehdyn pienen oven eteen. Kreivi väänsi suurta avainta lukossa, jonka äänekäs kloksahdus kaikui käytävässä monistuen edetessään kauemmaksi ikuisuudelta tuntuvaa kulkuväylää. Jorma nosteli jalkojaan ähkien:

VALVOJA

”Sinä yönä sängyt hohtavat valkeutta ja niissä valvovat noudetaan”.

Tämä novellikokoelma koostuu fiktiivisestä proosasta kahdessa näytöksessä. Näytöksistä ensimmäinen on räävitön, mustan huumorin täyteinen ilottelu, jossa tarinoiden aiheet vaihtelevat sulavasti ja riemukkaasti, ja koskaan ei tiedä mitä nurkan takana odottaa.

Toinen näytös on kuin yön kelmeä valo, vakavamielisempi, osin fantasian sävyttämä, satumainenkin, osin kohtalokas jopa traaginen show, jossa kerrotaan hylättyjen, hauraiden ja pienten ihmisten taistelusta kohtaloaan vastaan. Tarinoiden hahmojen epätäydellisyys piirtää heidät inhimillisinä, mutta joille kohtalo on joskus ilkikurinen, jopa julma, ihmisille, jotka eivät ole voittajia elämän lottoarvonnoissa.

Valvoja on Jari Poluksen toinen novellikokoelma, sisarteos kirjailijan edelliselle novellikokoelmalle Sydänyön Matkaaja (2021).

